

[Udenrigsministeren]

Næste punkt er, at Folketinget finder, at hjælp til torturofre skal opprioriteres. Tortur er den grusomste form for menneskerettighedskrænkelser, og desværre viser det sig også, at den er noget af det mest sejlivede at komme af med. Vi har igennem flere år fra dansk side ydet støtte til organisationer både i Danmark og i udlandet, som arbejder for at bekæmpe tortur, og som hjælper mennesker, der har været udsat for tortur, og med finansloven for i år er der på regeringens initiativ skabt grundlag for, at ikke bare det såkaldte RCT-center på Rigshospitalet, men også RCT Sønderjylland og behandlingsinstituttet Oasis og Centret for Psykosocialt Arbejde for Flygtninge, CEPAR, der alle yder en meget fortjenstfuld indsats for torturofre, nu er med på finansloven, så de altså alle sammen fremover kan modtage et fast årligt reguleret tilskud til deres arbejde. Så når man skriver i dagsordensforslaget, at man opfordrer til en forstærket dansk indsats på dette område, er det ikke bare noget, regeringen kan støtte, men noget, regeringen allerede har støttet ved at stille flere midler til rådighed og ved at sikre, at der er en større bredde i den danske indsats.

Om landevalget står der: »Folketinget opfordrer regeringen til at afgive en særskilt redegørelse ved fremtidige valg og fravalg af programsamarbejdslande og opfordrer samtidig til inden 1. april 1992 at optage forhandlinger med partierne om valg af yderligere programsamarbejdslande.« Det er også bare at skrive i et dagsordensforslag, hvad der allerede i dag er fast praksis, og hvad der oven i købet allerede står i den dagsorden, der blev vedtaget 15. november 1990. Vi har netop fra starten lagt vægt på fuld åbenhed i dette spørgsmål. Hele beslutningsgrundlaget er lagt frem for Udenrigsudvalget, den ene landerapport efter den anden er blevet sendt frem, og det er efterhånden blevet til 18 rapporter. Der har oven i købet været enighed om proceduren og om de vurderinger, der er lagt til grund, og jeg har under en lang række samråd og formelle og uformelle møder drøftet både de enkelte kriterier og også vægtningen af dem med udvalget. Det er klart, at den tætte dialog vil blive fortsat, så heller ikke her gør dagsordenen altså hverken fra eller til.

Jeg må sige til CD's ordfører, at det er helt forkert at fremstille det, som om det bare er

embedsmænd, der har foretaget landevalg. Det er netop noget, der er sket i en meget tæt politisk konsultation imellem minister og udvalg, og sådan vil det fortsat foregå.

Jeg tror, det var hr. Riishøj, der var meget inde på et land som Zambia. Mener hr. Riishøj virkelig, at man skulle have udpeget Zambia tidligere på et tidspunkt, hvor landets opposition og fagbevægelse kæmpede en hård kamp for et politisk systemskifte og for et reelt demokrati? I øvrigt ser vi nu i land efter land, at presset virker, og at der skabes nye muligheder for udvikling, så bebrejdelsen over, at man ikke tidligere har valgt dette land, og der har været nævnt andre lande, kan jeg overhovedet ikke tage alvorligt. Vi vælger landene, efterhånden som vilkårene er til stede, og hr. Riishøjs helt forvrøvlende sammenligning med situationen i de baltiske lande og Østlandene har fru Hanne Severinsen allerede taget godt og grundigt fat på, men det er utroligt at sige, at vi bare skulle have valgt nye samarbejdslande uden hensyn til, om valget af dem på et bestemt tidspunkt ville fremme eller sinke de omstillingsprocesser, der var i gang.

Den eneste formulering i dagsordenen, som indeholder noget nyt eller et egentligt budskab – for problemet er jo, at der ikke er noget nyt – er om fordelingen: »Folketinget fastholder den hidtidige fordeling mellem multilateral og bilateral bistand for at give bl.a. FN-organisationerne mulighed for at bekæmpe de globale udviklingsproblemer.« Hvad er det så for et budskab? Det er altså en fastholdelse af status quo, af tingene, som de er, og som de var, en klamren sig til verden af i går. Ikke høre, ikke se, ikke mærke de ændringer, der sker i verden, og de behov for tilpasninger i den danske bistand, som denne udvikling lægger op til.

Jeg er glad for, at hr. Glønborg dog sagde, at han respekterede de argumenter, der var lagt frem. At hr. Glønborg så nåede til et andet resultat, respekterer jeg, til gengæld var det skuffende at høre den ene efter den anden af de andre ordførere fremstille det, som om jeg bare har været ude på at skaffe nogle flere arbejdspladser til Danmark. De har fuldstændig overset, at jeg netop har lagt vægt på, at argumentationen for en ændret fordeling ikke er et angreb på FN for den måde, som FN-organisationer som UNICEF osv. arbejder på, bestemt ikke, men fordi vi nu engang tror, at de prin-